

Gebroken en uitgedeeld

Vandaag ben ik hier gekomen met een kaarsje in mijn hart. Een kaarsje voor diegene die ik verloren ben, voor degene die ik moet missen. Zoals U hier vandaag zit met een kaarsje in de hand straks, een gezicht, een naam op het kleed, een stem. Misschien wel een sterretje hier aan het plafond. Verlies tekent ons en doet zoveel aan een mensenleven dat het wel eens verleidelijk is om terug te verlangen naar het onschuldige en gemakkelijke leven van daarvoor. Want je had het allemaal niet willen meemaken en als je de klok zou kunnen terugdraaien dan zou je daar alles voor willen doen. En je kunt je afvragen, voor welke zielen komen we hier nu eigenlijk vandaag? Om de mensen die wij verloren hebben maar ook om onszelf. Om balsem voor onze eigen ziel. Want hoe moeten we verder en hoe leven degenen die ons ontvallen zijn eigenlijk voort?

Zoals de vrouwen om het graf van Jezus heen staan zo staan wij mensen in verdriet om degene heen die wij hebben moeten verliezen met ieder onze eigen gevoelens, gedachten en vragen. Met diegene nu zo prominent in ons midden, altijd aanwezig. De overledene bindt ons. Om het graf heen articuleren we wie iemand voor ons was en is nog.

Allerzielen, alle zielen zijn deel gaan uitmaken van onze ziel, van ons innerlijk leven. We nemen iemand mee in ons hart en herinnering, verinnerlijken hem of haar maar moeten ook losse einden afmaken of krijgen een opdracht mee en kunnen ons soms zelfs eindelijk van iets bevrijden. Iedereen neemt zo een stukje van dit mensenleven mee als toevoeging aan zijn of haar eigen leven.

Als we hier in de kerk eucharistie of brood en wijn vieren dan bidden en zingen we samen voordat we daadwerkelijk overgaan tot het breken en delen. In plaats van de beroemde en voor velen hier in de kerk beladen woorden die Jezus volgens de evangelisten uitsprak bij het breken van het brood aan het laatste avondmaal- 'neemt, eet, dit is mijn lichaam'- gebruikte Jan Nieuwenhuis een keer de volgende woorden: 'hier neem mij maar, zo is leven, gebroken en uitgedeeld'. Een zin die mij bijzonder raakt. Want als ik die woorden hoor, dan verwoordt het iets van mijn eigen gebrokenheid. En hoe je soms in situaties van chaos en verdriet overgeleverd bent aan hulp van anderen. 'Hier neem mij maar'. Maar ook voel ik, dat het, ondanks de pijn, ergens goed is. Dat ik veel meer te delen en te geven heb vanuit diezelfde gebrokenheid. Want hoe je ook verandert na een verlies en wie je dan ook bent- dezelfde maar toch anders – er is naast verlies en pijn ook iets bijgekomen. Er is meer uit te drukken en te delen en je zult een ander in zijn of haar gebrokenheid ook beter verstaan. In onze gebrokenheid gaan we op zoek naar anderen in hun gebrokenheid. Om samen te delen en te helen. Te geven en van elkaar te nemen.

Want, ieder stukje van iemands leven heeft weer betekenis voor dat van een ander. En zo leven mensen in al hun facetten weer door in andere levens. Hun leven raakt niet weg of

verloren. En ook al komen velen van ons misschien nooit over een verlies heen- is er toch iets blijvend veranderd .

“We zijn wie we verloren zijn”, las ik boven een overlijdensadvertentie. En zo zijn de mensen die wij missen moeten opgewekt in ons en deel van onszelf geworden en van onze verdere wegen. En terwijl wij zelf dan op een bepaalde manier vermeerderd zijn is de dood van de ander misschien minder begrensd of zomaar afgesneden van ons. De ander is nu bij en met ons, gebroken en uitgedeeld.

Terwijl de vrouwen om het graf staan te wenen ontdekken ze dat het graf leeg is. Ze horen dat ze er niet kunnen blijven hangen. Ze worden op weg gestuurd om van hem te verhalen en te doen zoals hij. Om van hem uit te delen. Jezus van Nazareth, Messias, zo prominent in hun midden aanwezig, brengt hen samen, als één lichaam. De vrouwen hebben nu de opdracht om verder te gaan en hem door te geven. Om hem uit te drukken.

Ik vermoed dat hier iets van het geheim van Gods liefde oplicht. Dat zijn leven aan ons gedeeld wordt zodat wij het verder kunnen delen. En dat we in onze eigen gebrokenheid raken aan de kern van het leven en de dood van Jezus van Nazareth en aan wat opstanding uit de dood betekent, hoe moeilijk dat ook te verstaan is. Want, hoe meer we verliezen en meemaken, hoe meer leven en ziel we met ons meedragen. Zoals we ook wie ons ontvallen zijn toch met ons mee blijven dragen. Hoe voller ons hart zal zijn met tranen van medemenselijkheid en liefde, hoe dichterbij de Levende komen en kunnen getuigen van zijn leven en Verrijzenis. En dan hoor ik in mijn achterhoofd steeds weer die zin: ‘Hier neem mij maar. Gebroken en uitgedeeld. Zo is leven’.

Zo kan ik Hem achterna.

Claartje Kruijff

Gelezen: Matteüs: 28, 1-10